

Arrest

nr. 163 828 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 augustus 2008 bij het Belgische consulaat te Canton, China, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op het volgen van hogere studies in België. Het gevraagde visum wordt toegekend en verzoekster komt op 18 september 2008 het Belgische grondgebied binnen. Zij verkrijgt de elektronische A-kaart.

1.2. Verzoekster dient op 12 oktober 2012 een aanvraag in tot bekomen van een beroepskaart voor vreemdelingen voor de export van nieuwe en kwaliteitsproducten naar China. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 27 juni 2013 door de bevoegde gewestelijke overheid geweigerd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 november 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit nu verzoekster haar verblijf verlengt na afloop van haar studies en zij niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument nu haar verblijfskaart is verstreken sinds 31 oktober 2012. Deze beslissing wordt verzoekster op 12 maart 2014 ter kennis gebracht.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 april 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [L., A.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: China

In voorkomend geval, ALIAS: ...

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 12.03.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 16.09.2008 aan in België in het bezit van een D visum bekomen met het oog op studies. Op 27.01.2009 werd zij in het bezit van een A kaart gesteld. Betrokkenes verblijf werd 3 maal

verlengd met het oog het verderzetten van haar studies in België. Op 25.11.2013 weigerde de Stad Antwerpen betrokkene verblijf verder te verlengen. Deze beslissing werd op 12.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 12.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 12.03.2014 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw die verklaart te heten:

naam: [L., A.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: China

In voorkomend geval, ALIAS: ...

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 12.03.2014. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in de mate dat dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit wegens gebrek aan belang. Hij wijst erop dat verzoekster op 22 mei 2014 is vertrokken naar haar herkomstland en aldus voormelde beslissing volledige uitvoering heeft gekregen.

2.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan

hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.4. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoekster op 22 mei 2014 is gerepatriëerd naar haar herkomstland China.

2.5. De Raad stelt vast dat verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoekster nog heeft bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op voormelde vaststelling, stelt verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog kan opleveren en niet aantoot dat zij, gelet op de volledige uitvoering die dit bevel reeds heeft gekregen, nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.6. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 14 april 2014

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 septies en bijlage 13 sexies, bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar China.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat men rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in het arrest nr. 120 763 van 17.03.2014.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster voor het bedrijf dat ze wilt opstarten regelmatig heen en weer zal moeten reizen en een inreisverbod nefast zou zijn voor haar zaak.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoekster.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verwerende partij stelt dat verzoekster weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoekster doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen en heeft reeds vier jaar legaal op het grondgebied verbleven.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Het feit dat verwerende partij dit niet gedaan heeft, maakt een flagrante schending uit van het rechtzekerheidsbeginsel!

Haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar China een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat verzoekster geen strafbare feiten gepleegd heeft, zorgen ervoor dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

[...]

[...] Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoekster, verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!"

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van het bestreden inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Verzoekster betoogt dat verweerder is tekortgekomen in de hem in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval. Zij stelt dat geen enkele afweging blijkt van de gevolgen die het inreisverbod voor haar heeft. Zij wijst concreet op het gegeven dat ze een bedrijf wil opstarten waarvoor ze regelmatig heen en weer zal moeten reizen en de door haar opgebouwde integratie in België.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

In casu legde verweerder een inreisverbod op omdat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, en met name geen gevolg werd gegeven aan een haar op 12 maart 2014 reeds betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij werd verder ook aangegeven dat het gegeven dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting het gevolg was van een weigering in hoofde van verzoekster om hieraan te voldoen, terwijl zij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek. De duur van het inreisverbod wordt om deze reden op twee jaar bepaald. Verweerder gaf zodoende aan dat het niet voldaan zijn aan de terugkeerplicht niet zozeer het gevolg blijkt te zijn van welbepaalde praktische moeilijkheden waardoor de verwijderingsmaatregel niet tijdig kon worden uitgevoerd, doch wel van een weigering zonder meer van verzoekster om gevolg te geven aan een door het bestuur opgelegde plicht om het grondgebied te verlaten. Aldus kan worden aangenomen dat wel degelijk een afweging heeft plaatsgevonden wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft in het licht van de individuele situatie van verzoekster en kan zij niet zonder meer voorhouden dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken.

Verzoekster geeft te kennen dat verweerder andere gegevens in aanmerking had dienen te nemen, zoals het feit dat zij een bedrijf wil opstarten waarvoor ze regelmatig heen en weer zal moeten reizen en haar integratie. De Raad merkt evenwel op dat het verweerder enkel toekomt de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen. In casu toont verzoekster niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door een dergelijke specifieke omstandigheid die ten onrechte niet in aanmerking is genomen. De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds een beroepskaart vroeg bij de bevoegde gewestelijke overheid voor export van nieuwe en kwaliteitsproducten naar China, doch deze haar op 27 juni 2013 werd geweigerd. Zij verkreeg aldus geen toelating voor het uitbouwen van een dergelijke activiteit in België, waardoor ook niet blijkt dat

deze zelfde economische activiteit die door verzoekster in België wordt gepland een element betreft waarmee verweerder nog rekening diende te houden bij het opleggen van een inreisverbod. Er blijkt geenszins dat verweerder verzoekster enig verblijf in België kan toekennen op de enkele grond van een economische activiteit waarvoor door het bevoegde gewest geen toelating werd gegeven. Verzoekster geeft ook niet aan dat er op dit punt thans nieuwe elementen zouden spelen. In de mate dat verzoekster aangeeft alsnog een bedrijf te willen opstarten waarvoor ze van mening is dat ze regelmatig heen en weer zal moeten reizen tussen haar herkomstland en België of de Europese Unie, kan de Raad verder ook enkel vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat dit meer is dan een intentie. Zij toont niet aan dat zij reeds daadwerkelijk een onderneming heeft opgericht in België dan wel China. Een loutere intentie in deze zin is evenmin van aard aan te tonen dat het bestuur bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod enige concrete, vaststaande omstandigheid ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken. Verzoekster beperkt zich verder tot een algemene stellingname dat zij geïntegreerd zou zijn in België. Zij duidt op geen enkele wijze aan waaruit haar integratie dan wel concreet bestaat, laat staan dat zij in dit verband enig begin van bewijs voorlegt. Door louter te wijzen op het gegeven dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, hetgeen in wezen evident is, blijkt nog niet dat er specifiek wat verzoekster betreft op dit punt sprake is van enig dienstig element dat van invloed kon zijn op het bestreden inreisverbod. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat verzoeksters situatie, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, wordt gekenmerkt door enig dienstig element dat ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Ook waar verzoekster nog wijst op een langdurig verblijf in België en het gegeven dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd, blijkt geenszins dat aldus concrete elementen voorliggen die dienstig zijn wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod. De Raad stelt in deze ook vast dat verzoekster enkel werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf als student in België, waardoor zij niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij, na afloop haar studies, in beginsel diende terug te keren naar haar herkomstland.

Verzoekster blijft aldus in gebreke aan te tonen dat verweerder enig concreet element of enige concrete omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar.

Een algemene stelling dat rekening diende te worden gehouden met het geheel van de elementen zonder aannemelijk te maken dat verweerder enig concreet, relevant element ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken of zonder enige verdere concrete toelichting te geven welke elementen in hun geheel genomen dan wel een andere beslissingname tot gevolg konden hebben, toont enig onzorgvuldig handelen in hoofde van het bestuur evenmin aan.

Verzoekster geeft verder ook nog aan dat het onjuist is te stellen dat zij weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Zij stelt er alles aan te hebben gedaan om een legaal verblijf te bekomen. Verzoekster lijkt zo niet akkoord te gaan met de motivering in het bestreden inreisverbod dat zij weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting. De Raad benadrukt in dit verband dat deze beslissing verwijst naar het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting, en niet als dusdanig naar het gegeven dat zij zou weigeren een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. De Raad kan verder enkel vaststellen dat op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster nadat haar op 12 maart 2014 reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten enige intentie had om hieraan gevolg te geven of dat zij in dit verband reeds enige voorbereidingsmaatregel trof. Het gegeven dat zij sindsdien een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorbereidde, heeft geenszins tot gevolg dat zij niet langer gevolg diende te geven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Zij had bovendien de mogelijkheid om, indien zij van mening was dat zij binnen de gegeven termijn onmogelijk gevolg kon geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, een verlenging van deze termijn te vragen, doch er blijkt geenszins dat zij zulks heeft gedaan. Zij brengt ook geen overtuigend argument aan dat het voor haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het haar herkomstland. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij niet had voldaan aan de terugkeerplicht en ook weigerde hieraan te voldoen.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster ook niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en gelet op voorgaande bespreking van het middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat verzoekster enkel werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf als student in België, waardoor zij niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij, na haar studies, in beginsel diende terug te keren naar haar herkomstland. Van verzoekster kan ook in redelijkheid worden verwacht dat zij minstens de nodige stappen onderneemt om gevolg te geven aan een in haren hoofde genomen beslissing van het bestuur, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, en deze niet zonder meer naast zich neerlegt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad stelt vast dat verzoekster wist, of behoorde te weten, dat zij in beginsel na haar studies diende terug te keren naar haar herkomstland. Zij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

3.2.5. Verzoekster stelt in haar besluit dat ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Enige uiteenzetting betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van het bestreden inreisverbod dit beginsel heeft miskend, ontbreekt evenwel volledig. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.7. In de mate dat verzoekster nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, benadrukt de Raad dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Daargelaten de vaststelling dat huidig beroep enkel nog wordt behandeld wat het bestreden inreisverbod betreft, die als dusdanig geen verwijderingsmaatregel betreft, dient in ieder geval te worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete aanwijzingen aanbrengt dat zij bij terugkeer naar China foltering en mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing zou dienen te vrezes. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en verzoekster heeft daarnaast geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS